

Debreceni Ítéltábla
Pf.IV.20.433/2025/5.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Brojnás Zoltán ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – a Dr. Palcsu Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Palcsu Péter ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2025. július 9-én meghozott 12.P.21.320/2024/40. számú közbenső ítélete ellen az alperes által 42. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

A közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint dr. V. Z. E. (a továbbiakban: alperes jogelődje) 2023. július 5-én végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt, kizárólagos törvényes örököse – egyetlen gyermeke – az alperes.

[2] A nőtlen családi állapotú felperes és az elvált családi állapotú alperes jogelődje 1993 nyarán ismerkedtek meg, majd közöttük szerelmi kapcsolat alakult ki. Megismerkedésüket követően nem sokkal összeköltöztek, ettől kezdődően életvitelszerűen azonos lakcímen laktak. A felperes ebben az időszakban munkanélküli volt, majd 1996-ban a FELÜGYELETnél helyezkedett el, ahol köztisztviselőként 2004-ig dolgozott, ekkor azonban balesetet szenvedett, így ezután rokkantsági ellátásban részesült. Az alperes jogelődje 2004-től maga is rokkantsági ellátást, 2022. november 7-től pedig öregségi nyugellátást kapott.

[3] Az alperes jogelődje 1986-ban vált el az alperes édesapjától. A házastársi közös vagyon megosztása során a tulajdonába került egy építési telek, egy garázs, továbbá bérlőként a birtokában maradt a CÍM1 alatti ingatlan (a továbbiakban: D. utcai lakás). A D. utcai lakást az alperes jogelődje 1990. április 5-én kedvezményes 261 000 Ft vételárért megvásárolta az építési telek értékesítéséből származó bevételből, majd az ingatlant 2002. április 8-án értékesítette 5 900 000 Ft-ért. Ebből az összegből vásárolta meg 2002. április 17-én a CÍM2 alatti társasházi lakóingatlant (a továbbiakban: K. úti lakás).

[4] Az alperes jogelődje 2008. július 2-án értékesítette a néhai szülei CÍM3 alatti lakóingatlanát, a vételárból pedig 3 250 000 Ft-ot kapott meg. 2010. január 9-én megvásárolta a CÍM4 alatti lakást (a továbbiakban: E. sugárúti lakás) 14 200 000 Ft vételárért, amelyhez

felhasználta a fenti örökségét, valamint az édesanyja, Z. Sné által kölcsönként nyújtott 12 000 000 Ft-ot. Az E. sugárúti lakást 2014. szeptember 29-én 17 000 000 Ft, a K. úti lakást pedig 2017. március 10-én 12 500 000 Ft vételárért adta el.

[5] A felperes és az alperes jogelődje 2004. évtől közösen használták a BANKnál az alperes jogelődje nevében vezetett ...-... számlaszámú bankszámlát és az ahhoz tartozó bankkártyát is. Együtt laktak a D. utcai, a K. úti lakásokban, ahonnan közösen költöztek az E. sugárúti lakásba is. Ezt követően a CÍM5 alatti ingatlanban (a továbbiakban: F. udvari ingatlan) éltek, amely – öröklés jogcímén – a felperes kizárólagos tulajdonában állt.

[6] Az alperes jogelődje 2010. október 10-én vásárolta meg a CÍM6 alatti ingatlant (a továbbiakban: K. úti ingatlan), 1/1 tulajdoni arányban. Az ingatlan megvásárlását követően a felperes és az alperes jogelődje együtt költöztek be a házba, életvitelszerűen ebben az ingatlanban laktak.

[7] A felperes több részletben értékesítette a F. udvari ingatlanban fellelhető ingóvagyonát. Ennek keretében 2015. február 12-én adásvételi szerződéssel 1 500 000 Ft vételár ellenében ingóságokat adott el B. J-nek, aki a vételárat az alperes jogelődjének adta át. A felperes 2015. március 10-én 7 350 000 Ft vételárért eladta a F. udvari ingatlant is, amelyből a vevők 500 000 Ft-ot foglaló jogcímén, 235 000 Ft-ot részteljesítésként készpénzben fizettek meg, míg 6 615 000 Ft-ot az alperes jogelődjének bankszámlájára utaltak át.

[8] A felperes és az alperes jogelődje a K. úti ingatlanban 2015 márciusában szobafestési, javítási, gipszkartonozási, valamint tető- és padlósszigetelési munkákat végeztek, továbbá 4 db gázkészüléket szereltek fel és üzemeltettek be. Ezt követően: 2017 decemberében az ingatlanon tetőfedési és tetőjavítási (bádogos) munkákat is végeztek.

[9] A felperesnek – B. Z. önálló bírósági végrehajtó 2015. szeptember 23-án kelt .../35. számú felhívása szerint – 2015. október 8-án 52 800 758 Ft tartozása volt.

[10] Az alperes jogelődje 2015 októberében megvásárolta az ...-833 forgalmi rendszámú TÍPUS NEVE típusú gépjárművet, amelynek ezen üzembentartója ezen időponttól kezdődően a felperes lett.

[11] A HIVATAL Igazgatósága a felperes részére – a 2023. július 5-én elhunyt alperesi jogelőd jogán – a 2023. július 5. és 2024. július 4. közötti időszakra ideiglenes özvegyi nyugdíjat állapított meg.

[12] A felperes a keresetében annak tülésére kérte kötelezni az alperest, hogy a K. úti ingatlan 1/2-ed tulajdoni illetőségére a tulajdonjoga – az alperes jogelődjének 1/1 arányú tulajdonjogának egyidejű törlése mellett – elsődlegesen élettársi vagyonszösség, másodlagosan adásvétel jogcímén bejegyzésre kerüljön. Kérte továbbá az ingatlanügyi hatóság megkeresését a fenti tulajdonjogváltozás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetésére.

[13] Arra hivatkozott, hogy az alperes jogelődjével 1994. április 1-től a haláláig élettársi kapcsolatban élt, hiszen mindvégig közös laccímen laktak, közösen gazdálkodtak. A jövedelmeiket összerakták, az életvitel költségeit közösen viselték. Mindig együtt jártak vásárolni és a rezsiköltséget is közösen fizették azzal, hogy a rezsiszámlák az alperes jogelődje nevében voltak. Bár a K. úti ingatlant az alperes jogelődjének különvagyonából vásárolták 2014. október 10-én, ő 2015. március 10-én értékesítette a F. udvari ingatlant 7 350 000 Ft vételárért, amelyet a vevők az alperes jogelődjének számlájára utaltak át. Ennek oka az volt, hogy megállapodást kötött az alperes jogelődjével, aki az így átutalt összeget beszámította a K. úti ingatlan vételárába, így „keletkeztetve ingatlan-nyilvántartáson kívüli élettársi vagyonszövetség alapján fennálló tulajdonjogot” az ő részére az ingatlan fele részén. A F. udvari ingóságok értékesítéséből befolyt 1 500 000 Ft-ot ugyancsak átadta az alperes jogelődjének annak érdekében, hogy a K. úti lakás fele értékének megfelelő összeget tudja teljesíteni. Az ingatlan-nyilvántartás pedig azért nem a fenti megállapodásnak megfelelően tartalmazta a tulajdoni arányokat, mert ellene akkor még nagy összegű tartozás miatt végrehajtási eljárás volt folyamatban és ezt a helyzetet az alperes jogelődjének haláláig sem sikerült rendezni. Bár csak az ingatlan megvásárlását követően járult hozzá annak vételéhez, az alperes jogelődjével kötött megállapodásra tekintettel őt illeti a tulajdonjog fele része, hiszen a szerzésben való közreműködésük arányát egyező akarattal így határozták meg. Noha az ingatlanon végzett értéknövelő beruházásokat is, jogalapként erre nem kívánt hivatkozni.

[14] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogelődje és a felperes között nem volt élettársi kapcsolat, mert nem éltek gazdasági szövetségben. Nem kötöttek szóbeli megállapodást sem arról, hogy a K. úti ingatlan fele része a felperest illeti meg, azt ugyanis a jogelődje a különvagyonából vásárolta meg. A felperes a F. udvari ingatlan eladásából befolyt vételarat nem a tulajdonszerzésének ellenértékeként biztosította a jogelődje részére. Ez az összeg kizárólag azért került az édesanyja bankszámlájára, mert a felperessel szemben nagyobb összegű adósság miatt végrehajtási eljárás volt folyamatban. Ezt a vételarat a jogelődje a felperes érdekében és kívánsága szerint használta fel, az ingatlant tehát nem ebből a pénzből renoválták, mint ahogy a megélhetési költségeiket sem ebből fedezték. E kiadásokra nem volt elegendő a jogelődje és a felperes rokkantsági ellátása sem, azokat a jogelődje által kapott bérleti díjakból teremtették elő. Erre tekintettel a jogelődje sokkal többel támogatta, segítette anyagilag a felperest, mint amennyit a felperes rokkantsági ellátásként kapott. Kétséges, hogy a felperes 1 500 000 Ft-ért értékesítette a különvagyonon kívüli ingóságait, mert az ezzel kapcsolatos írásbeli adásvételi szerződés több okból is semmis, ilyen megállapodás valójában nem is született. Nem adott elfogadható indokot a felperes arra sem, hogy nyolc év alatt miért nem került a tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba. Az ingatlanon nem végzett értéknövelő beruházást sem. Alaptalan a másodlagos kereset is, mert szóbeli megállapodás alapján nem lehet ingatlantulajdont szerezni.

[15] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett közbenső ítéletében megállapította, hogy a felperes és az alperes jogelődje között 1993. július 1. napjától 2023. július 5. napjáig élettársi kapcsolat állt fenn.

[16] A határozatának indokolása szerint megvizsgálta, hogy fennállnak-e az élettársi kapcsolat törvényi feltételei, amelyeket jelen eljárásban a Polgári Törvénykönyvről szóló

1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 685/A. §-a határozott meg. A felek személyes előadása és a meghallgatott tanúk vallomása alapján megállapította, hogy a felperes és az alperes jogelődje összetartozása a kívülállók és a családtagok számára nem volt kétséges. A meghallgatott tanúk bizonyították azt is, hogy mindvégig háztartásban laktak a D. utcától az alperes jogelődjének K. úti ingatlanáig. Mindig együtt mutatkoztak, mindenhol közösen jártak.

[17] A gazdasági közösségük is fennállt, mert a felperes rokkantsági nyugdíja a rendelkezésre álló adatok szerint 2015-től 2020 szeptemberéig az alperes jogelődjének bankszámlájára került, a megélhetési költségeiket, a közüzemi díjakat, a közös háztartás vezetésével felmerülő kiadásokat pedig közösen viselték. A vevők a felperes ingóságainak és a F. udvari lakásának vételárát túlnyomórészt szintén az alperes jogelődjének számlájára utalták át. Közösen viselték a kirándulásaik költségét is. A felperes és az alperes jogelődje együtt választották ki a K. úti kertes házas ingatlant, továbbá közösen jártak el a műszaki állapotának felmérése és felújítása érdekében is. A közös életvitelük megkönnyítéséhez személygépkocsit vásároltak, amelynek tulajdonosa az alperes jogelődje, üzembentartója pedig a felperes lett.

[18] Az élettársi kapcsolat kezdő és záró időpontját a meghallgatott tanúk és az alperes jogelődjének 2010. július 15-én írt e-mailje (32. sorszám) szintén igazolták, hiszen Tné M. M., a felperes és az alperes jogelődjének szomszédja alátámasztotta, hogy a felperes az alperes jogelődjét élete utolsó szakaszában is gondozta. A felperes bizonyította azt is, hogy az élettársi kapcsolat alatt nagy összegű tartozása keletkezett, emiatt nem kívánt ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonjogot szerezni. Fontos körülmény, hogy a jogelődje halálát követően maga az alperes is támogatta anyagilag a felperest, több megoldást is felajánlott a lakhatásának biztosítása érdekében. Egy évig pedig a felperes özvegyi nyugdíjban is részesült az alperes jogelődje után. Bár az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a jogelődje és a felperes között a kapcsolat többször megszakadt, a gazdasági közösség átmeneti megszakadása az élettársi kapcsolat folyamatosságát egyébként sem érinti. Nem lehetett bizonyítékként figyelembe venni a felperes által a keresetlevélhez F/10. alatt mellékelte nyilatkozatokat, mert a nyilatkozók utóbb tanúvallomásokat tettek. Az autóbusz bérletigazolvánnyal kapcsolatos alperesi hivatkozásnak pedig nem volt jelentősége a perben, ezért ezt is figyelmen kívül kellett hagyni.

[19] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte. A másodlagos fellebbezési kérelme – annak tartalma szerint – a fellebbezett határozat megváltoztatására, az elsődleges kereset elutasítására irányult.

[20] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú közbenső ítélet megalapozatlan és jogszabálysértő, mert az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a jogelődje és a felperes között 2023. július 5-ig élettársi kapcsolat állt fenn. Szükségtelen volt közbenső ítéletet hozni, mert elismerte, hogy a jogelődje az élettársi kapcsolat alatt vásárolta meg a K. úti ingatlant. Ez az ingatlan azonban a jogelődjének kizárólagos tulajdonába került, mert annak vételárát a saját különvagyonából egyenlítette ki. A régi Ptk. alapján kialakított ítélkezési gyakorlat elismeri, hogy az élettársak a különvagyonuk tekintetében önálló vagyonszerzőnek minősülnek, a különvagyon eredetű vagyontárgyaik pedig az élettársi kapcsolat alatt is megtartják a különvagyon jellegüket. Erre tekintettel a jogelődje

különvagyoni ingatlanára vonatkozóan nem lehet élettársi vagyoni jogi igényt érvényesíteni, ezért az elsődleges keresetet el kellett volna utasítani és csupán a másodlagos kereseti igényt kellett volna érdemben vizsgálni.

[21] Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást több vonatkozásban is a rendelkezésre álló bizonyítékokkal ellentétesen, okszerűtlenül mérlegelve állapította meg. Bár a keresetlevélhez csatolt írásbeli nyilatkozatokat kirekesztette a bizonyítékok közül, a nyilatkozók tárgyaláson előadott vallomásait már aggálytalannak tekintette annak ellenére, hogy valamennyien a felperes baráti köréhez tartoztak és be is számoltak arról, hogy a felperes kereste meg őket azzal, hogy mit kellene igazolniuk a peres eljárásban. Erre tekintettel a vallomásaikat nem lehet elfogulatlanok tekinteni, még akkor sem, ha a tárgyalási jegyzőkönyv tartalmazza a hamis tanúvallomás esetén alkalmazandó jogkövetkezményeket. A tanúk egyébként is csak általános nyilatkozatokat tudtak tenni a jogelődje és a felperes közti kapcsolat tartalmára vonatkozóan. Konkrétumokról nem tudtak beszámolni, hanem csupán a perindítást megelőzően felkérésére tett nyilatkozataikat ismételték meg.

[22] Bár az elsőfokú bíróság kiemelt jelentőséget tulajdonított a jogelődje bankszámlájának, a felperes nyilatkozatai alapján egyértelmű volt, hogy kizárólag azért kényszerült e bankszámla használatára, mert végrehajtás folyt vele szemben. A jogelődje tehát csak azért biztosított neki bankkártyát ehhez a számlához, hogy hozzáférhessen a saját járandóságaihoz. Ez a gyakorlat azonban jóval a jogelődje halála előtt megszűnt, amit a bankszámla forgalmi adatok hitelt érdemlően igazoltak. A jogelődje ugyanis 2020. szeptember 11-től megvonta annak lehetőségét, hogy a felperes ellátása az ő bankszámlájára érkezzen és ez így is maradt egészen a haláláig. Bár a felperes mindezt a 26. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben megpróbálta cáfolni, az érvei teljesen súlytalanok maradtak.

[23] Az elsőfokú bíróság nem tárta fel, hogy a mindennapi kiadások finanszírozásán túl volt-e közös gazdasági együttműködés a felperes és a jogelődje között. A BH2007.122. szám alatt közzétett eseti döntés pedig „a perben érintett ingatlan esetében annak vitathatatlan különvagyoni jellegére tekintettel nem értelmezhető”, egyéb közös vagyontárgy pedig nem merült fel, amelyet a felperes és a jogelődje közös gazdálkodás eredményeként szereztek volna. A közös kiadásokra vonatkozó ítéleti érvelésnek szintén csupán 2020 szeptemberéig van bizonyítható alapja. Mivel a felperes is elismerte, hogy a vele szemben indult végrehajtás miatt kényszerült a jogelődje bankszámlájának használatára, súlyosan tévesek azok az elsőfokú megállapítások is, amelyek a F. udvari lakás értékesítéséből befolyt vételárra vonatkoztak, a végrehajtási fenyegetettségnek ugyanis az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget. A jogelődje halálát követően általa felajánlott anyagi támogatásból sem lehet arra következtetni, hogy a felperest az édesanyja élettársának ismerte volna el. Nem tűnik ki a fellebbezett határozatból az sem, hogy a 2014. július 15-én kelt e-mail miért gyengítette a perbeli előadását. A nyugdíjfolyósító igazgatóság pedig a jelen perben kirekesztett tanúvallomások alapján hozta meg döntését, így azt szintén nem lehet figyelembe venni.

[24] Az ítéltábla az alperes fellebbezését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. §-a alapján – az (1) bekezdésben foglalt feltételek hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el, amelynek során nem lépte át a fellebbezés korlátait [Pp. 370. § (1) bekezdése], mert nem észlelt olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, ami a Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései

alapján e korlátok átlépésére okot adott volna. Erre tekintettel kizárólag azt vizsgálta, hogy a fellebbezésben kifejtett okok miatt teljesíthető-e az első- vagy a másodlagos fellebbezési kérelem. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[25] Az alperes ugyanis alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság közbenső ítéletet hozott az élettársi kapcsolat fennállásának és időtartamának megállapítása érdekében. Ennek oka az, hogy a felperes és az alperes jogelődjének kapcsolatára a régi Ptk. rendelkezései irányadók, amelyek – ellentétben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) szabályaival – nem tekintik önálló vagyonszerzőnek az élettársakat. A régi Ptk. 578/G. § (1) bekezdése az élettársak között vagyonszerzést nem hoz létre, a közös gazdálkodásuk eredményeként azonban az élettársak közös tulajdont szereznek, ahogy arra a Kúria is rámutatott a .../14/II. számú ítéletében. Hosszú idő óta következetes a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria ítélkezési gyakorlata abban is, hogy a felek ettől a régi Ptk. 200. § (1) bekezdése szerinti szerződéses szabadságuk körében egyező akarattal eltérhetnek. Lehetőségük van tehát arra, hogy az élettársi jogviszony fennállása alatt valamelyikük által megszerzett dolog (ingatlan) tulajdonjogát egymás között – akár ráutaló magatartással is – eltérően rendezzék, függetlenül attól, hogy a szerzésben való közreműködésükre figyelemmel ténylegesen milyen arányban szereztek volna tulajdonjogot (BH2007.122., Kúria .../12., .../7., .../8., .../8.).

[26] Az élettársak ezen szerződése az akaratuk kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre, amelyhez a lényeges, vagy valamelyikük által lényegesnek minősített kérdésekben való megállapodásuk szükséges [rég Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdése]. A szerződés alakjára szintén az általános kötelmi jogi szabályok az irányadók, ezért az ilyen megállapodás – ellentétben a házassági vagyoni szerződéssel és a Ptk-ban szabályozott élettársi vagyoni szerződéssel – nincs alakiséghez kötve, akár a felek ráutaló magatartásával is érvényesen létrejöhet. Erre tekintettel a per során nem annak volt jelentősége, hogy az alperes jogelődje a különvagyonából vette-e a perbeli ingatlant, hanem annak, hogy a felperes és az alperes jogelődje élettársak voltak-e, és ha igen, kötöttek-e – akár szóban, akár ráutaló magatartással – olyan megállapodást, amellyel az ingatlant – személyenként egyenlő arányban – a közös vagyonukba utalták. Emiatt az élettársi kapcsolat fennállását és időtartamát megállapító közbenső ítélet nem volt szükségtelen, épp ellenkezőleg: az a felperes elsődleges keresetének jogalapjához tartozó olyan lényegi kérdést tisztázott, amelyben a felek között vita volt.

[27] Az elsőfokú bíróság az élettársi kapcsolat fennállása és időtartama tekintetében a felek személyes előadása és a meghallgatott tanúk vallomása alapján a tényállást helyesen állapította meg, a bizonyítékokat egyenként és összességükben logikusan és okszerűen értékelte, ezért megalapozott döntést hozott, amelyet nem kellett sem hatályon kívül helyezni, sem pedig megváltoztatni.

[28] Alaptalanul sérelmezte az alperes, hogy az elsőfokú bíróság elfogulatlanak tekintette az „írásbeli tanúvallomásokat” tevő tanúk szóbeli vallomását. Az elsőfokú bíróság ugyanis ezeket az írásbeli nyilatkozatokat nem az alperes által megfogalmazott formai aggályok miatt zárta ki a bizonyítékok köréből, hanem azért, mert e személyeket törvényes figyelmeztetést követően tanúként hallgatta meg, amelynek során részletesen nyilatkoztak a felperesnek az alperes jogelődjéhez fűződő kapcsolatáról. A meghallgatásuk lehetőségét biztosított arra is, hogy a felek kérdést tegyenek fel nekik és a vallomásukra észrevételt

terjesszenek elő. Az alperesnek tehát módjában állt volna szembesíteni a tanúkat azokkal a körülményekkel, amelyekre hivatkozással a fellebbezésében megkérdőjelezte a vallomásuk bizonyító erejét, ezt azonban nem tette meg.

[29] E tanúvallomásokat ugyanakkor nemcsak ezért nem volt indokolt kizárni a bizonyítékok közül, hanem azért is, mert a felperes megfelelő magyarázatot adott arra, hogy miként keletkeztek az írásbeli nyilatkozatok: eszerint e bizonyítékokat kifejezetten csupán az özvegyi nyugdíj igénylése céljából gyűjtötte össze. Helyesen járt el tehát az elsőfokú bíróság akkor, amikor ezeket a nyilatkozatokat nem értékelte bizonyítékként, hanem ehelyett a nyilatkozó személyeket tanúként hallgatta meg, ennek során pedig egyediesítve és sokkal részletesebben feltárta az ismereteiket a perrel érintett releváns ténykérdésekre vonatkozóan. Önmagában az sem tette kétségesse e tanúk vallomásainak bizonyító erejét, hogy a felperes baráti köréhez tartoztak, mert a családtagok, a barátok, a szomszédok azok, akik tudnak nyilatkozni az élettársi kapcsolat fogalmi elemeinek meglétéről. Az alperes alap nélkül minősítette ezeket a vallomásokat általános jellegű nyilatkozatoknak, azok ugyanis – az alperesi jogelőd nem vitás zárkózottsága ellenére is – alkalmasak voltak arra, hogy a per során beszerzett egyéb bizonyítékokkal együtt alátámasszák az élettársi kapcsolat fennállását és időtartamát.

[30] Ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen kifejtette: az élettársi kapcsolat feltételeit, ezen belül pedig a gazdasági közösség fennállását a felperes és az alperesi jogelőd sajátos élethelyzetéhez képest kellett megvizsgálni. Márpedig sajátos helyzetet eredményezett a gazdálkodásuk során az a körülmény, hogy a felperessel szemben jelentős összeg behajtása iránt végrehajtási eljárás volt folyamatban. A felperes és az alperes jogelődjé a pénzkezelésüket éppen ezért ehhez a tényhez igazították, hiszen következetesen törekedtek arra, hogy megghiúsítsák az esetleges végrehajtási cselekményeket. Erre tekintettel az alperes jogelődjének bankszámláját, bankkártyáját használták, gépkocsit és ingatlant pedig kizárólag az alperes jogelődjének nevére vásároltak. A rendelkezésre álló bizonyítékokból ugyanakkor megállapítható, hogy a felperes és az alperes jogelődjének gazdasági tevékenységét meghatározó célkitűzések közösek voltak, ezek elérése érdekében teljeskörű együttműködést tanúsítottak, a jövedelmeiket pedig – a pénzkezelés módjától függetlenül – szintén közösen használták fel. Azt, hogy a jövedelmeik és a szerzésben való közreműködésük között volt-e számottevő különbség, az életközösség fennállásának és időtartamának vizsgálata során nem kellett feltárni, ennek ugyanis kizárólag a szerzési arány körében lehetett volna jelentősége, amely a perben előterjesztett kereset tükrében szintén nem volt releváns.

[31] Bár az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy a felperes és a jogelődje közötti élettársi kapcsolat 2020-ban megszakadt, ez csupán átmeneti volt, hiszen ezt követően is közös háztartásban laktak, az alperes jogelődjéről pedig a haláláig a felperes gondoskodott. Ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen rámutatott: az élettársi kapcsolat átmeneti megszakadása a bírói gyakorlat szerint nem érinti annak folyamatosságát. Önmagában tehát az a tény, hogy a felek az élettársi kapcsolat átmeneti megszakadását követően nem állították helyre azt a pénzkezelési gyakorlatot, amely korábban jellemezte őket, nem volt alkalmas annak alátámasztására, hogy a kapcsolatuk már ekkor véget ért, hiszen azt a rendelkezésre álló adatok – a kifejtettek szerint – kifejezetten cáfolták.

[32] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte azt is, hogy a jogelődje halálát követően maga az alperes is támogatta anyagilag a felperest, több megoldást is felajánlott a

lakhatásának biztosítása érdekében. Okszerűen következtetett ugyanis arra, hogy mindezt az alperes a felperes és az édesanyja között évtizedeken keresztül fennállt szoros kapcsolatra tekintettel tette meg, amelyet – a tanúvallomások mellett – a csatolt emailek is igazoltak, hiszen az elsőfokú bíróság által külön is kiemelt 2014. július 15-i elektronikus üzenet kifejezetten alátámasztotta az élettársi kapcsolat fennállása mellett annak kezdő időpontját is. Annak a ténynek pedig, hogy a nyugdíjbiztosító igazgatóság megállapította a felperes özvegyi nyugdíjra való jogosultságát, az elsőfokú bíróság nem tulajdonított ügydöntő jelentőséget, a [67] bekezdésben csupán ténymegállapítást tett.

[33] A kifejtett okok miatt az elsőfokú bíróság közbenső ítélete nem sértette a fellebbezésben hivatkozott jogszabályokat, ezért azt az ítéltábla a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[34] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, azonban a felperesnek perköltségigénye nem volt, így arról az ítéltáblának határoznia nem kellett [Pp. 82. § (3) bekezdése]. Eredménytelen fellebbezése folytán a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült saját költségét (a megfizetett fellebbezési illetéket és az ügyvédi munkadíjat) az alperes maga viseli.

Debrecen, 2026. január 28.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. előadó bíró,
Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró